

Arrest

nr. 296 801 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. QUAIRIAT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1996.

1.2. Verzoeker dient op 6 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 29 juni 2021, 14 september 2021 en 16 december 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Lachay, Shigal wa Sheltan, Kunar en u hangt het soennitische geloof aan.

U baatte een winkel uit in Lachay waar zowel taliban als Daesh inkopen kwamen doen. Ze zouden soms vragen om bij hen aan te sluiten en samen te werken. Op een avond kwamen zeven à acht Daeshleden bij u thuis om eten en onderdak vragen. Nadat u eerst geweigerd had en daarom geslagen werd, liet u hen binnen in het gastenverblijf naast uw huis. Tien minuten later brak er een gevecht uit tussen de Daeshleden en de taliban. Na tien à twintig minuten is Daesh kunnen wegluchten.

Na het gevecht kwamen de taliban naar u toe en beschuldigden u ervan Daesh te steunen door voorraden te verkopen en hen van eten en onderdak te voorzien. Ze sloegen u en wilden u meenemen maar door de tussenkomst van uw vrouw en oudste zoon besloten ze u die avond verder met rust te laten.

Twee dagen na het incident werd u 's avond na het werk op weg naar huis door Daesh ontvoerd. U werd naar Gujer Banda gebracht en werd er twee nachten vastgehouden in een dierenstal. U werd twee keer ondervraagd door de Daeshleden over het incident dat bij u thuis was voorgevallen. Met de hulp van een Gujer vrouw die u kende, bent u kunnen ontsnappen uit de dierenstal. Nadat u ontsnapte, bracht u de nacht verder door bij een dorpeling in de buurt. De drie nachten daarna was u bij een vriend van uw paternale oom in het dorp Hilal Zo. Uw oom vertelde u dat de taliban naar uw huis gekomen waren om u te zoeken. Van Hilal Zo bent u in de vierde of vijfde maand van 1398 (dat is juni – augustus 2019) vertrokken uit Afghanistan. Ook na uw vertrek zijn zowel Daesh als taliban u nog twee à drie keer komen zoeken.

Van Afghanistan reisde u via Iran naar Turkije waar u ongeveer twee maanden verbleef. Vervolgens reisde u verder via Bulgarije, Servië en Bosnië waar u anderhalve maand in een kamp doorbracht. Nadien reisde u via Kroatië, Italië en Frankrijk tot in België waar u uiteindelijk aankwam op 31 januari 2020 en op 3 februari 2020 verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën neer van uw eigen taskara, die van uw oom, van uw schoonvader, echtgenote en vader. U legde ook een kopie neer van een brief van de dorpsoudsten en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalde weliswaar op verschillende momenten aan dat u last heeft van geheugenproblemen, stress en een depressie en dat u aan een mentale ziekte lijdt. (notities persoonlijk onderhoud (npo) 2 p. 5, 14, 18, 19; 3 p. 9) Het CGVS is echter niet in staat om een oordeel te vellen over uw mentale gezondheidstoestand. U werd geïnformeerd over de mogelijkheid om documenten neer te leggen om uw mentale toestand te staven. U gaf echter aan dat het CGVS hier niet op diende te wachten, want dat u zo snel mogelijk een antwoord wilt. (npo 3 p. 22) Indien u lijdt aan een mentale ziekte, depressie en geheugenproblemen heeft, mag van u verwacht worden dat u dit op een objectieve manier zou staven. U komt echter niet verder dan blote beweringen over uw toestand. Bovendien blijkt nergens uit de notities van de onderhouden of de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat psychologische (of andere) problemen u verhinderd hebben om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten of om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. U bleek wel degelijk in staat om logische verklaringen af te leggen en u was in staat te antwoorden op de u gestelde vragen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban die u ervan beschuldigden samen te werken met Daesh en wegens vrees voor Daesh die u ervan beschuldigden met de taliban samen te werken. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Eerst en vooral kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen wat betreft de benadering van Daesh bij u thuis, het daarop volgende gevecht tussen Daesh en taliban en het geschil dat u dientengevolge had met de taliban. Hoewel u tijdens de drie persoonlijke onderhouden met momenten weliswaar spontaan en doorleefd kon uitleggen wat u had meegemaakt, was u niet in staat om met dezelfde mate van detail te vertellen wanneer er werd ingegaan op aspecten die u niet uit zichzelf aanhaalde. U bleef zichzelf tegenspreken en de vragen ontwijkend beantwoorden. Dat wijst op een ingestudeerd en gekunsteld verhaal. Immers, er kan van u verwacht worden dat u spontaan en met detail kan vertellen over **alle** aspecten van uw verhaal, niet alleen de elementen die u zelf aankaartte maar ook de passages waarover werd doorgevraagd.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over waar uw vrouw was toen Daesh met u sprak en u begon te slaan, en hoe en wanneer uw vrouw tussenbeide kwam. U vertelde dat ze aan de ingang stond en in het begin niks kon doen. (npo 3 p. 13) Wanneer er naar meer details werd gevraagd over hoe die situatie er juist uitzag, waar uw vrouw was, hoe ze reageerde toen ze u begonnen te slaan, zei u echter dat u niet wist of uw vrouw naast u stond, aan de ingang was, of in het huis was, maar dat ze hen stopte. (npo 3 p. 13). Ze zou hun verhinderd hebben u verder te slaan door simpelweg te zeggen: "stop met slaan, sla hem niet, ik zal thee en eten klaarmaken, ga maar zitten in ons gastenhuis." (npo 3 p. 13) Het kan alleen maar verbazen dat uw vrouw Daesh zo gemakkelijk deed ophouden, maar dat ze eerst toeliet dat ze u zeven tot tien minuten in elkaar sloegen. Gevraagd waarom uw vrouw wachtte, zei u ineens dat u niet weet hoe lang ze u sloegen, dat ze daar twee, vijf of tien minuten waren toen uw vrouw hen onderbrak. Iets later voegde u toe dat uw vrouw misschien tussenbeide kwam op het moment dat ze u begonnen te slaan, of misschien vijf minuten later. (npo 3 p. 14) Dat u niet weet of uw vrouw meteen tussenbeide kwam of dat u eerst in elkaar werd geslagen door meerdere Daeshleden met, naar eigen zeggen, hun geweren en zelfs een raket, getuigt van een opvallende volatiliteit en kan niet overtuigen.

Ook is het bevreemdend dat u niet concreet kon uitleggen wat voor verwondingen u had. U zei weliswaar dat u wonden had en rugpijn, maar u kon niet zeggen of u zichtbare letsels had of bloedde. (npo 3 p. 14) Dat is toch vreemd, gezien u initieel beweerde gedurende zeven tot tien minuten afgeranseld te zijn geweest en u zich vervolgens tot de komst van de taliban in uw woning ophield. (npo 3 p. 13) U kon evenmin spontaan of met enig detail vertellen over wat u en uw familie deden gedurende de tien minuten dat de daeshleden in jullie gastenverblijf zaten en hoe jullie reageerden toen taliban aanvielen. Slechts wanneer u meermaals werd gevraagd naar meer details kwam u gaandeweg met meer informatie op de proppen, hetgeen opnieuw op een gekunsteld relaas wijst. (npo 3 p. 16, 17)

Daarenboven woonde u in een regio waar Daesh wel vaker mensen dwongen om eten te geven. (zie de blauwe map in het administratief dossier, artikel Afghanistan Analysts Network) In die context is het opmerkelijk dat de taliban u niet geloofden wanneer u zei dat u gedwongen werd. Des te meer omdat u net ervoor in elkaar geranseld was, iets wat op dat moment in uw voordeel pleitte. Het bewees immers dat u werkelijk gedwongen was door Daesh en u niet uit vrije wil onderdak had gegeven.

Een volgende onlogische wending in uw verhaal betreft de keuze van de taliban om u die avond niet mee te nemen naar hun leiders maar u met rust te laten omdat uw vrouw hen daarom smeekte. Ze zouden later terugkomen. (npo 3 p. 11) Hier vallen een aantal zaken op. Ten eerste is het weinig logisch dat indien, zoals u zelf beweerde, de taliban zo boos waren en overtuigd dat u banden had met Daesh, ze besloten u diezelfde dag niet mee te nemen, enkel en alleen omdat uw vrouw erom vroeg en uw zontje zich aan hun voeten wierp. (npo 3 p. 21) Ook hier kan logischerwijze verwacht worden dat de taliban u meegenomen hadden indien ze werkelijk dachten dat u met Daesh meewerkte en vermoedden dat u een actief ondersteuner bent van Daesh. Ten tweede sprak u zichzelf meermaals tegen: de taliban zouden gezegd hebben de dag erna, of, over een of twee dagen terug te komen, wat ze overigens niet deden, maar daarnaast beweerde u dat de taliban helemaal niet hadden gespecificeerd wanneer ze zouden terugkomen. (npo 2 p. 6; npo 3 p. 11, 12). Toen u daarmee werd geconfronteerd, suggereerde u dat de tolk het misschien niet goed had begrepen of misschien u zelf niet. Dat is uiteraard geen afdoende uitleg voor het feit dat u divergerende verklaringen aflegde. Volledigheidshalve moet nog opgemerkt worden dat volgens uw verklaringen op de DVZ op 15 juli 2020 de taliban hadden gezegd dat als u dat nog eens deed, ze u de volgende keer zouden straffen. (zie administratief dossier, vragenlijst, 3. De vrees of het risico bij terugkeer, vraag 5) U haalde dus niet aan dat de taliban u beschuldigden, u sloegen of u wilden meenemen. Dit is een andere versie van de feiten dan wat u tijdens de drie persoonlijke onderhouden op

het CGVS heeft aangehaald. Dit doet verder afbreuk aan uw relaas en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de uitspraak van de taliban dat u voorraden zou verkopen aan Daesh in uw winkel kan terzijde aangestipt worden dat u zowel tijdens het tweede als het derde persoonlijke onderhoud tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen aflegde over deze benaderingen van Daesh en taliban. U zei tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verschillende malen dat iedereen naar uw winkel kwam, zowel Daesh als taliban maar dat u hen niet kende, dat u niet met zekerheid kon zeggen wie tot welke groepering behoorde. (npo 2 p. 8,9) Gaandeweg veranderde u deze versie en zei u dat Daesh meer dan taliban wilden dat u met hen zou samenwerken, en dat u door de talibanleiders benaderd was. (npo 2 p. 8,9) U noemde zo zelfs enkele talibanleiders bij naam, Shah Mohamad en Momin. (npo 2 p. 11) Wanneer er tijdens het derde persoonlijke onderhoud dieper werd ingegaan op de benaderingen, konden uw verklaringen wederom niet overtuigen. Ook toen zei u eerst dat wanneer taliban u vroegen om samen te werken, u de namen niet kende van die personen en niet wist van welke dorpen ze kwamen. Anderzijds zei u dat het opnieuw om de leiders ging en noemde u o.a. Momin die in Lachay woont. (npo 3 p. 5, 6) U haalde aan dat de taliban u twee à drie keer hadden aangesproken en Daesh een à twee keer, waarbij u beide groeperingen had herkend aan hun vlag, om even later te beweren dat u het verschil tussen de twee groeperingen niet kon zien. (npo 3, 7, 8, 9) Dat u er meermaals niet in slaagde om concreet uit te leggen wie u juist aansprak en uzelf bleef tegenspreken over welke groepering u hoeveel keer had benaderd, doet de wenkbrauwen fronsen. Indien u werkelijk een aantal keer door taliban en Daesh gevraagd werd om met hen mee te werken, mag van u verwacht worden dat u daar coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen.

Op basis van bovenvermelde vaststellingen kan geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u op een gegeven avond thuis door Daesh werd benaderd en geslagen, dat er vervolgens een gevecht uitbrak tussen Daesh en taliban en dat u daardoor in conflict raakte met de taliban. Uw verklaringen konden geenszins overtuigen.

Uw verklaringen over de vasthouding door Daesh konden geenszins overtuigen. Onderweg naar huis van uw werk werd u ontvoerd door vier Daeshleden en iets later voegden nog tien tot twintig andere leden zich bij jullie. (npo 1 p. 22; npo 3 p. 12) Ze brachten u vijf à zes uur stappen verder naar Gujer Banda waar ze u twee nachten in een dierenstal hielden en u vervolgens kon ontsnappen. De Daeshleden hadden u ontvoerd omdat ze u verantwoordelijk achtten voor de aanval van taliban toen ze in uw gastenverblijf waren. (npo 1 p. 22, 23; npo 2 p. 6, 7; npo 3 p. 11, 12) De zeer verregaande inspanningen die Daesh schijnbaar ondernam om u te pakken te krijgen, waarbij men met vijftien tot twintig man een gecoördineerde actie op touw zette om u te ontvoeren en mee te nemen en waarbij ze zelfs hun leiders via de radio op de hoogte hielden van wat er gaande was, staat in schril contrast met het feit dat ze u vervolgens in een simpele dierenstal hielden die van buitenaf op eenvoudige wijze te openen was. Een Gujer vrouw kon u hier bovendien schijnbaar ongestoord meermaals aanspreken, wat erop wijst dat de stal niet of amper bewaakt werd door de Daeshleden. Uiteindelijk slaagde de vrouw in kwestie er zelfs eenvoudigweg in de vergrendeling te openen waarna u zomaar kon weglopen. (npo 1 p. 25; 2 p. 16)

Daarnaast kon u niet verklaren waarom Daesh de moeite deden om met zo vele manschappen u vijf à zes uur verder te brengen, indien ze u ervan verdachten om Daesh een paar dagen eerder verklikt te hebben bij de taliban. U gaf zelf een paar keer aan dat ze u zeker zouden doden. (npo 2 p. 7, 15) Indien ze u werkelijk verdachten van samenwerking met taliban en u verantwoordelijk achtten voor de aanval een paar dagen ervoor, kan de vraag gesteld worden waarom ze u niet meteen iets zouden aandoen, in plaats van u weg te voeren, op te sluiten en enkele vragen te stellen.

Ten slotte kan niet ingezien worden waarom de Gujer vrouw het risico zou nemen om meermaals met u te komen praten en u uiteindelijk te helpen ontsnappen. De vrouw had u gezegd dat Daesh u zeker zouden onthoofden. (npo 3 p. 12, 19) Het feit dat ze u hielp ontsnappen uit een stal die volgens u bovendien haar eigendom was terwijl ze het vermoeden had dat Daesh u wilden onthoofden, is zeer bevreemdend. Immers, wanneer Daesh zouden ontdekken dat u er niet meer bent, zouden ze zich logischerwijze tot de eigenaar van de stal richten, tot haar. Er kan niet ingezien worden waarom ze zichzelf mogelijks in gevaar zou brengen door u te benaderen en helpen ontsnappen.

De bedreigingen naar uw familie toe lijken uit de lucht gegrepen, u legde hier zeer beperkte en volatiële verklaringen over af. U was niet in staat om concreet uit te leggen hoeveel keer de taliban en Daesh waren langsgekomen bij uw familie. Zo zei u dat zowel taliban als Daesh twee à drie keer kwamen na uw vertrek, dat taliban elke dag komt, ook dat u niet exact weet hoe vaak Daesh kwam. (npo 1 p. 28,

29; 2 p. 16, 17, 18) U haalde aan dat u ondertussen al drie jaar in België bent en dat wanneer u met uw vrouw belt, jullie maar over een bepaald aantal zaken praten en er geen tijd is om alles in detail te bespreken. Aangezien u niet in Afghanistan bent, weet u ook niet hoe vaak men nog is langsgesproken. (npo 2 p. 17) Het komt echter allerm minst overtuigend of logisch over dat uw vrouw of oom u niet op de hoogte zouden stellen indien er meer nieuws was over de problemen met de Taliban of Daesh of indien ze zelf persoonlijk benaderd en bedreigd werden. Dit zijn elementen die immers direct gelinkt zijn aan de problemen die u beweerde gehad te hebben in Afghanistan en die u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst hebben genoopt. In die zin zijn deze elementen bijgevolg relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België en kan niet worden ingezien waarom uw vrouw of oom u hierover niet zouden informeren.

U maakte zodoende niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan door Daesh of Taliban een vrees koestert voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën neer van uw eigen taskara, die van uw oom, schoonvader, echtgenote en vader. Deze documenten staven uw identiteit en afkomst uit Shigal wa Sheltan, wat op zich door het CGVS niet betwist wordt. U legde ook een kopie van de envelop neer waarin de originele stukken opgestuurd werden. U heeft de originele stukken uiteindelijk niet voorgelegd. De envelop toont louter aan dat u documenten toegestuurd kreeg uit uw land van herkomst. Deze stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas en herkomst.

Ten slotte legde u ook een brief neer van de dorpsoudsten waarin uw problemen bevestigd worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kan een brief van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. Aan door een verzoeker bijgebracht document kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarenboven is de inhoud van de brief inconsistent met uw eigen verklaringen. Zo blijkt uit de vertaling (zie groene map, administratief dossier) dat na de aanval op uw huis de Taliban u verschillende keren bedreigd hadden totdat de dorpingen hen uiteindelijk ervan konden overtuigen dat u niet had samengewerkt met Daesh. U heeft echter nergens vermeld dat u meermaals door de Taliban benaderd werd na de aanval op uw huis, laat staan dat de dorpingen voor u bemiddelden. In de brief staat ook dat u met behulp van 'hun echtgenotes' kon worden bevrijd van Daesh. Opnieuw wijkt uw versie af van de brief, aangezien u naar eigen zeggen werd bevrijd door de Gujer vrouw. De brief van de dorpsoudsten kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststellingen van het CGVS.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal

incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Shigal wa Sheltan, Kunar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Shigal wa Sheltan, Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de

taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) van de artikelen 12, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, van de artikelen 4 en 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het beginsel van non-refoulement, van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de *“leidende beginselen van UNHCR”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verschafft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte beginselen en bepalingen.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op schendingen van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal een onredelijke beslissing genomen. Verzoeker gaat vervolgens in op verschillende tegenstrijdigheden die door het CGVS in de bestreden beslissing zijn aangehaald en tracht deze uit te klaren. Verzoeker hekelt een bijzondere vooringegenomenheid van het CGVS alsook een gebrek aan kennis van de omstandigheden in Afghanistan.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op zijn profiel als “verwesterd”.

Verzoeker haalt vooreerst de beperkte motivering van het CGVS aan omtrent de vrees van verzoeker omwille van zijn verwestering. Verzoeker wijst vervolgens op zijn jeugdige leeftijd en het feit dat hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft. Hij stelt dat deze elementen cruciaal zijn, om zijn vrees te beoordelen in het licht van de machtsovername. Verzoeker benadrukt het gegeven dat er slechts beperkte informatie terug te vinden is over de situatie van terugkeerders naar Afghanistan. Hij stelt vast dat het CGVS niet heeft voldaan aan zijn onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Verzoeker wijst op objectieve en recentere bronnen, die het risico op vervolging aantonen. Hij citeert uit het rapport van UK Home Office *“Country policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’* van juni 2021, *EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, Januari 2022*, UK Home Office *“Country policy and Information Note: Afghanistan: Fear of the Taliban”* van februari 2022 evenals uit het UK Home Office *“Country policy and Information Note: Afghanistan: Fear of the Taliban”*. Verzoeker stelt dat uit de landeninformatie blijkt dat er zeer veel onduidelijkheid is over hoe de taliban zal reageren op een terugkeer van afgewezen asielzoekers. De situatie voor terugkeerders is zeer complex, zo stelt verzoeker. Verzoeker citeert uit een studie van NANSEN, inzake de situatie van terugkeerders. Verder verwijst verzoeker naar arresten van de Raad, inzake (gepercipieerde) verwestering.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker haalt eerst een schending van de motiverings- en onderzoeksplicht van de commissaris-generaal aan.

Verzoeker gaat dan in op de veiligheidssituatie en stelt dat het frappant is dat Afghaanse verzoekers voorheen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kregen, indien zij afkomstig waren uit een regio

waar de taliban aan de macht was, doch dat geen bescherming meer wordt verleend nu de taliban het gehele grondgebied in zijn macht heeft.

Verzoeker gaat in op de samenwerkingsplicht, wat resulteert in een gedeelde bewijslast. De commissaris-generaal moet actief meewerken om elementen te verzamelen. Verzoeker gaat in op het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en acht in zijn zaak persoonlijke omstandigheden aanwezig die het risico vergroten, met name zijn tweejarig verblijf in een "niet-moslim land", waardoor hij als verwesterd zal worden gepercipieerd en zijn leeftijd. Hij haalt ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker gaat verder in op de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij hekelt het gebrek aan onderzoek naar de precaire humanitaire situatie, met name het leven onder bewind van de taliban, die een strikte en verregaande toepassing van de sharia hanteren. Verzoeker verwijst naar en citeert uit informatie van Human Rights Watch, NANSSEN en Amnesty International, waarin grote mensenrechtenschendingen worden beschreven. Verzoeker ziet een vergelijking met de situatie in Somalië, onder Al-Shabaab, voor wat betreft de verregaande toepassing van de sharia.

Verzoeker benadrukt het non-refoulement beginsel, evenals het advies van UNHCR om af te zien van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Volgens verzoeker is er hier weer sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens gaat verzoeker in op de sociaaleconomische situatie, dewelke hij, onder verwijzing naar landeninformatie en nieuwsberichten, uitgebreid schetst. Hij stelt dat de huidige complexe situatie wel degelijk een zorgwekkend niveau behaalt, waardoor hij bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift werkende weblinks van volgende overtuigingsstukken bij:

"3 UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised' van juni 2021;

4. EASO Report: Afghanistan: 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 02/09/2020;

5. Nansen rapport 2021/11;

6. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022

7. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022

8. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law

9. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, Augustus 2021

10. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines

11. Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive", dd. 29 oktober 2021

12. Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan"

13. Persartikel Al Jazeera,

14. World Food Program at a glance,

15. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022,

16. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022

17. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022

18. Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough", 17/03/2022,

19. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan,

20. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022,

21. Guidance note on the international protection of people fleeing Afghanistan, Februari 2022,

22. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022".

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

1. "Kopie taskara verzoeker ;

2. Kopie taskara oom verzoeker ;

3. Kopie taskara schoonvader verzoeker ;

4. Kopie taskara echtgenote verzoeker ;

5. Kopie taskara vader verzoeker ;

6. Kopie brief maliks en vertaling ;

7. Kopie envelop."

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 21 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*

3.2. Verzoeker maakt op 28 september 2023, ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij documenten inzake zijn tewerkstelling voegt evenals een bewijs van inschrijving bij taallessen en twee foto's van zijn neef die gedood zou zijn door Daesh.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schendingen aanvoert van artikel 12 van de Vreemdelingenwet, dat overigens betrekking heeft op de verplichtingen van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, van de artikelen 4 en 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS) en artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat overigens betrekking heeft op het belang van het kind dat altijd de eerste overweging moet zijn, terwijl in dit geval verzoeker al meerderjarig is, laat hij na te duiden op welke wijze hij deze rechtsregels geschonden acht. Aldus worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

4.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van “*de leidende beginselen van UNHCR*”, dient erop gewezen dat, waar de door UNHCR uitgegeven rapporten en nota’s een waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, deze op zich geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

4.7. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal, middels zijn aanvullende nota van 21 september 2023, de door hem gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd.

4.8. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalde weliswaar op verschillende momenten aan dat u last heeft van geheugenproblemen, stress en een depressie en dat u aan een mentale ziekte lijdt. (notities persoonlijk onderhoud (npo) 2 p. 5, 14, 18, 19; 3 p. 9) Het CGVS is echter niet in staat om een oordeel te vellen over uw mentale gezondheidstoestand. U werd geïnformeerd over de mogelijkheid om documenten neer te leggen om uw mentale toestand te staven. U gaf echter aan dat het CGVS hier niet op diende te wachten, want dat u zo snel mogelijk een antwoord wilt. (npo 3 p. 22) Indien u lijdt aan een mentale ziekte, depressie en geheugenproblemen heeft, mag van u verwacht worden dat u dit op een objectieve manier zou staven. U komt echter niet verder dan blote beweringen over uw toestand. Bovendien blijkt nergens uit de notities van de onderhouds- of de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat psychologische (of andere) problemen u verhinderd hebben om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten of om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. U bleek wel degelijk in staat om logische verklaringen af te leggen en u was in staat te antwoorden op de u gestelde vragen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad treedt deze beoordeling, die door verzoeker onbesproken wordt gelaten, bij.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban, die verzoeker ervan beschuldigen om samen te werken met Daesh en omwille van een vrees voor Daesh, die verzoeker ervan beschuldigen met de taliban samen te werken. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Ter staving van zijn vluchtrelaas heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: kopieën van de taskara van verzoeker; van verzoekers oom; van verzoekers schoonvader; van verzoekers echtgenote; van verzoekers vader; een kopie van de brief van de dorpsoudsten van zijn dorp en een vertaling hiervan en een kopie van de envelop waarin de originele stukken naar verzoeker zijn gestuurd.

Bij aanvullende nota ter terechtzitting legt verzoeker nog een arbeidsovereenkomst, een schrijven van de werkgever van 7 mei 2023, een bewijs van inschrijving bij taallessen, een schrijven van de assistent site manager en twee foto's van verzoekers overleden neef, neer.

5.1.3. Met betrekking tot de neergelegde kopieën van taskara's van hemzelf, zijn oom, schoonvader, echtgenote en vader, treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij, dat de taskara's hooguit een bewijs vormen van de identiteit en nationaliteit, maar deze documenten hebben geen uitstaans met de vluchtmotieven. De kopie van de envelop waar volgens verzoeker de originele taskara's inzaten, toont enkel aan dat verzoeker de documenten toegezonden kreeg vanuit zijn land van herkomst. Deze elementen staan niet ter discussie.

5.1.4. Wat betreft de twee neergelegde foto's, dient te worden vastgesteld dat dit niet meer en niet minder aantoonbaar is dan wat hierop afgebeeld staat, namelijk een overleden persoon. Er kan hieruit niet worden afgeleid dat het daadwerkelijk om verzoekers neef gaat, laat staan dat hieruit blijkt dat deze neef is gestorven in de door verzoeker geschetste omstandigheden, met name door Daesh ten gevolge van de persoonlijke problemen van verzoeker. De Raad merkt ook op dat privéfoto's niet toelaten kennis te nemen van de context waarin deze zijn gemaakt en dat deze het product van inscenering van locatie en omstandigheden kunnen betreffen. Aan dergelijke foto's kan derhalve slechts zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht.

5.1.5. Wat betreft de neergelegde brief van de dorpsoudsten waarin de problemen van verzoeker met Daesh en de taliban worden beschreven, kan erop worden gewezen dat de inhoud van deze brief inconsistent is met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn verschillende persoonlijke onderhouds. Verzoeker heeft deze brief van de dorpsoudsten en zijn vertaling zelf neergelegd, ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas. Er mag dan ook worden verwacht dat de inhoud van deze brief compatibel is met de door verzoeker afgelegde verklaringen. De Raad moet echter vaststellen dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen de neergelegde brief en de verklaringen van verzoeker, die betrekking hebben op de reden waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft en naar België gevlucht is. Zo staat in de vertaling van de brief dat na het gevecht tussen Daesh en de taliban aan verzoekers huis, de taliban verzoeker verschillende keren bedreigd hebben. Dit ging door totdat de dorpsoudsten de taliban konden overtuigen dat verzoeker niet met Daesh samenwerkte. In de persoonlijke onderhouds heeft verzoeker echter nooit gewag gemaakt van een succesvolle verzoening door de dorpsoudsten, waarbij de taliban overtuigd zou zijn geweest dat verzoeker niet samenwerkte met Daesh. Integendeel berust één van verzoekers vluchtmotieven zich precies op de vrees ten aanzien van de taliban, die hem ervan verdenken samen te werken met Daesh. Verder stelt de brief ook dat verzoeker uit de handen van Daesh kon ontsnappen met behulp van "hun echtgenoten" (*"their wives"*). Verzoeker heeft echter in het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij ontsnapt is met de hulp van een Gujer vrouw, waarbij hij geen gewag maakte van hulp van 'hun echtgenoten' (NPO1 p. 23, 25; NPO2 p. 7; NPO 3 p. 12). Deze tegenstrijdigheden tussen de vermeldingen in de brief en de afgelegde verklaringen zijn manifest en hebben betrekking op kernelementen van verzoekers relaas. Verzoeker laat de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de voorgelegde brief volledig onverlet, zodat hij hier ook geen ander licht op werpt. Deze vaststellingen ondergraven reeds op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

5.1.6. In navolging van de commissaris-generaal dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.7. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.8. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met Daesh en de taliban, omdat:

(a) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker wat betreft de ontmoeting met Daesh bij verzoeker thuis, het gevecht tussen de taliban en Daesh dat daarop volgde en het geschil tussen verzoeker en de taliban dat door de aanwezigheid van Daesh in zijn huis ontstond. Verzoeker sprak zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud tegen en beantwoordde de vragen ontwijkend, wat volgens de commissaris-generaal wijst op een ingestudeerd en gekunsteld verhaal waarbij (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar zijn vrouw juist was toen Daesh met hem sprak en hem begon te slaan en hoe en wanneer verzoekers vrouw is tussengekomen in het gevecht; (ii) het vreemd is dat verzoeker niet concreet kan uitleggen wat voor verwondingen hij juist had nadat hij in elkaar was geslagen door Daesh; (iii) het opmerkelijk is dat de taliban hem niet geloofde dat Daesh hem gedwongen had om hen eten te geven aangezien hij in een regio woonde waar dit wel vaker gebeurde; (iv) het onlogisch is dat de taliban verzoeker niet meenam naar hun leiders, maar hem met rust lieten omdat zijn vrouw hierom gesmeekt had; (v) de verklaringen van verzoeker over de benaderingen van Daesh en de taliban in zijn winkel tegenstrijdig en weinig overtuigend zijn zowel tijdens het tweede als het derde persoonlijk onderhoud.

(b) verzoekers verklaringen over zijn vasthouding door Daesh niet overtuigend zijn, waarbij (i) het onaannemelijk is dat Daesh zeer grote inspanningen zou leveren om verzoeker te ontvoeren en vervolgens hem zou opsluiten in een simpele dierenstal die van buitenaf op een eenvoudige wijze te openen was; (ii) er ook vragen kunnen gesteld worden bij het feit dat Daesh verzoeker niet direct iets heeft aangedaan, maar verzoeker eerst vijf à zes uur verder gebracht heeft om vervolgens hem op te sluiten en enkele vragen te stellen; (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoeker omtrent de Gujer vrouw die meermaals met verzoeker tijdens zijn gevangenschap is komen praten en hem vervolgens ook heeft helpen ontsnappen;

(c) de verklaringen van verzoeker omtrent de bedreigingen van Daesh en de taliban naar zijn familie toe zeer beperkt en volatiel zijn, waardoor ze als weinig aannemelijk worden beschouwd waarbij het niet overtuigend dat verzoekers vrouw of oom hem niet op de hoogte zouden stellen indien er nieuwe bedreigingen zouden zijn geuit tegen hen door de taliban of Daesh of wanneer er nieuwe problemen zouden opduiken met de taliban of Daesh.

5.1.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern

van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.11. Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent de benadering van Daesh bij verzoeker thuis, het gevecht tussen Daesh en de taliban en het geschil dat verzoeker had met de taliban nadat zij Daesh bij hem thuis hadden gezien. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de motivering dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waar zijn vrouw zich precies bevond toen Daesh hem vroeg om eten klaar te maken, waarna hij werd geslagen omdat hij dit weigerde. Hij stelt dat deze vaststelling betrekking heeft op futiele informatie, die bezwaarlijk kan volstaan om de ongeloofwaardigheid van het relaas vast te stellen. In deze dient de Raad er evenwel op te wijzen dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo gaat verzoeker geenszins in op de pertinente vaststelling dat het onaannemelijk is dat Daesh zou stoppen met verzoeker te slaan enkel en alleen omdat verzoekers vrouw dit vroeg (zie NPO1, p. 22; NPO2, p. 6). Verzoeker gaat ook niet in op zijn tegenstrijdige verklaringen over hoe lang de confrontatie met Daesh duurde voordat zijn vrouw tussenkwam. In het derde persoonlijk onderhoud zegt hij eerst dat ze hem zeven tot tien minuten sloegen (zie NPO3, p. 13), waarna hij vervolgens zijn verklaring aanpast en zegt dat de conversatie met Daesh zeven tot acht minuten duurde en niet het gevecht (zie NPO3, p. 14). Daarna zegt hij dat het incident vijf tot tien of zelfs twintig minuten geduurd kan hebben en zijn vrouw na twee tot vijf of tien minuten tussenkwam (zie NPO3, p. 14). Wanneer wordt doorgevraagd waarom zijn vrouw niet direct tussenbeide kwam, antwoordt verzoeker dan weer dat ze misschien tussenkwam wanneer Daesh begon met slaan of eventueel vijf minuten later (zie NPO3, p. 14). Uiteindelijk verklaart verzoeker dat hij niet weet wanneer zijn vrouw tussenkwam (zie NPO3, p. 14). Verzoeker slaagt er niet in om helderheid te scheppen over deze verschillende tegenstrijdigheden.

5.1.12. Wat betreft de verklaringen van verzoeker over zijn verwondingen na het gevecht met Daesh, dient de Raad vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker hierover telkens zeer vaag blijven en tegenstrijdigheden bevatten, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondergraaft. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift immers aan dat hij verklaard heeft dat hij rugpijn had, maar gezien de plaats van de verwondingen het onmogelijk was om vast te stellen of hij bloedde of niet. Dit gaat echter in tegen wat verzoeker verklaard heeft bij het derde persoonlijk onderhoud. Hij zei daar immers uitdrukkelijk dat zijn rug niet bloedde (zie NPO3, p. 14). Hij blijft ook zeer vaag over eventuele andere verwondingen, aangezien hij verklaarde dat hij misschien wel wonden had, maar hier niet op lette (zie NPO3, p. 14).

5.1.13. Wat betreft de verklaringen van verzoeker omtrent de gebeurtenissen na het incident met Daesh, wijst de Raad er opnieuw op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De Raad benadrukt ook dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker geeft immers geen aannemelijke verklaring waarom de taliban zouden besluiten hem niet mee te nemen. De Raad treedt de commissaris-generaal immers bij dat logischerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zou worden meegenomen door de taliban, indien zij werkelijk dachten dat hij actief met Daesh meewerkte en hen ondersteunde. Door nogmaals te wijzen op de tussenkomst van zijn vrouw en kind, werpt hij geen nieuw licht op deze vaststelling. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker ook niet geheel consistent was in zijn verklaringen omtrent wie de taliban aansprak, teneinde hen te overtuigen verzoeker niet meteen mee te nemen. Zo stelde verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud dat zijn oudste zoon tussenbeide kwam en de taliban aansprak (*“Mijn zoon zei tegen de taliban, kijk, mijn vader is onschuldig, daesh kwam hier met geweld, hij heeft geen banden met hen, laat hem met ons blijven vannacht”* – zie NPO III, p. 11). Verzoekers oudste zoon was echter slechts drieënhalf jaar oud, zodat het erg onwaarschijnlijk is dat hij op dergelijke wijze zou kunnen communiceren met de taliban. Wanneer verzoeker wordt geconfronteerd met de vraag of het effectief zijn zoon was die met de taliban communiceerde, wijzigt hij zijn verklaring en stelt hij dat het zijn vrouw was die dit zei en dat zijn zoon hem vastklampte (zie NPO III, p. 11 en 21). Even later verwijst verzoeker echter weer naar zijn zoon, die de taliban zou hebben aangesproken (zie NPO III,

p. 21). Dat verzoeker er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen omtrent de omstandigheden waarin de taliban besloten hem niet meteen mee te nemen, plaatst de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder op losse schroeven. Tevens stelde de commissaris-generaal terecht vast dat: *“Ten tweede sprak u zichzelf meermaals tegen: de taliban zouden gezegd hebben de dag erna, of, over een of twee dagen terug te komen, wat ze overigens niet deden, maar daarnaast beweerde u dat de taliban helemaal niet hadden gespecificeerd wanneer ze zouden terugkomen. (npo 2 p. 6; npo 3 p. 11, 12). Toen u daarmee werd geconfronteerd, suggereerde u dat de tolk het misschien niet goed had begrepen of misschien u zelf niet. Dat is uiteraard geen afdoende uitleg voor het feit dat u divergerende verklaringen aflegde”*. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker deze tegenstrijdigheid niet aan het wankelen kan brengen door erop te wijzen dat er mogelijk een misverstand met de tolk plaatsvond. Dit geldt temeer, daar verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt van enige vertaalmoelijkheden met de tolk. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat de taliban eventueel de volgende dag zouden kunnen zijn teruggekomen, maar dat hij niet aanwezig was aangezien hij naar het ziekenhuis was met zijn vrouw, doch dit brengt de gedane vaststelling niet aan het wankelen. Tevens stelde de commissaris-generaal terecht vast dat: *“Volledigheidshalve moet nog opgemerkt worden dat volgens uw verklaringen op de DVZ op 15 juli 2020 de taliban hadden gezegd dat als u dat nog eens deed, ze u de volgende keer zouden straffen. (zie administratief dossier, vragenlijst, 3. De vrees of het risico bij terugkeer, vraag 5) U haalde dus niet aan dat de taliban u beschuldigden, u sloegen of u wilden meenemen. Dit is een andere versie van de feiten dan wat u tijdens de drie persoonlijke onderhouds op het CGVS heeft aangehaald. Dit doet verder afbreuk aan uw relaas en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

5.1.14. Waar verzoeker stelt dat er alleen verwezen wordt naar het derde persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er verder op dat er wel degelijk tevens wordt ingegaan op de eerste twee persoonlijke onderhouds, evenals op de verklaringen afgelegd ten overstaan van de DVZ. Verzoeker maakt ook de bijzondere vooringenomenheid van de commissaris-generaal en het gebrek aan kennis van de omstandigheden waarin het overgrote deel van de bevolking in Afghanistan leeft, niet concreet.

5.1.15. De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de benaderingen door Daesh en de taliban in zijn winkel. De Raad sluit zich aan bij de beoordeling dat: *“Wat betreft de uitspraak van de taliban dat u voorraden zou verkopen aan Daesh in uw winkel kan terzijde aangestipt worden dat u zowel tijdens het tweede als het derde persoonlijke onderhoud tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen aflegde over deze benaderingen van Daesh en taliban. U zei tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verschillende malen dat iedereen naar uw winkel kwam, zowel Daesh als taliban maar dat u hen niet kende, dat u niet met zekerheid kon zeggen wie tot welke groepering behoorde. (npo 2 p. 8,9) Gaandeweg veranderde u deze versie en zei u dat Daesh meer dan taliban wilden dat u met hen zou samenwerken, en dat u door de talibanleiders benaderd was. (npo 2 p. 8,9) U noemde zo zelfs enkele talibanleiders bij naam, S.M. en M.. (npo 2 p. 11) Wanneer er tijdens het derde persoonlijke onderhoud dieper werd ingegaan op de benaderingen, konden uw verklaringen wederom niet overtuigen. Ook toen zei u eerst dat wanneer taliban u vroegen om samen te werken, u de namen niet kende van die personen en niet wist van welke dorpen ze kwamen. Anderzijds zei u dat het opnieuw om de leiders ging en noemde u o.a. M. die in Lachay woont. (npo 3 p. 5, 6) U haalde aan dat de taliban u twee à drie keer hadden aangesproken en Daesh een à twee keer, waarbij u beide groeperingen had herkend aan hun vlag, om even later te beweren dat u het verschil tussen de twee groeperingen niet kon zien. (npo 3, 7, 8, 9) Dat u er meermaals niet in slaagde om concreet uit te leggen wie u juist aansprak en uzelf bleef tegenspreken over welke groepering u hoeveel keer had benaderd, doet de wenkbrauwen fronsen. Indien u werkelijk een aantal keer door taliban en Daesh gevraagd werd om met hen mee te werken, mag van u verwacht worden dat u daar coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen.”* In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij de taliban en Daesh wel degelijk kon herkennen wanneer ze hem benaderden in hun ‘hoedanigheid’ als lid van de taliban en Daesh. Hij zou hen dan kunnen onderscheiden aan de hand van de vlaggen die ze bij zich hadden. Deze *post factum* verklaring kan evenwel geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen, onder meer ook omtrent de wisselende verklaringen omtrent de vraag of verzoeker de personen kende die hem benaderden en het aantal keren dat zij naar de winkel kwamen.

5.1.16. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, waar hij stelt dat: *“Uw verklaringen over de vasthouding door Daesh konden geenszins overtuigen. Onderweg naar huis van uw werk werd u ontvoerd door vier Daeshleden en iets later voegden nog tien tot twintig andere leden zich bij jullie. (npo 1 p. 22; npo 3 p. 12) Ze brachten u vijf à zes uur stappen verder naar Gujer Banda waar ze u twee nachten in een dierenstal hielden en u vervolgens kon ontsnappen. De Daeshleden hadden u ontvoerd omdat ze u verantwoordelijk achtten voor de aanval van taliban toen ze in uw gastenverblijf waren. (npo 1 p. 22, 23;*

npo 2 p. 6, 7; npo 3 p. 11, 12) De zeer verregaande inspanningen die Daesh schijnbaar ondernam om u te pakken te krijgen, waarbij men met vijftien tot twintig man een gecoördineerde actie op touw zette om u te ontvoeren en mee te nemen en waarbij ze zelfs hun leiders via de radio op de hoogte hielden van wat er gaande was, staat in schril contrast met het feit dat ze u vervolgens in een simpele dierenstal hielden die van buitenaf op eenvoudige wijze te openen was. Een Gujer vrouw kon u hier bovendien schijnbaar ongestoord meermaals aanspreken, wat erop wijst dat de stal niet of amper bewaakt werd door de Daeshleden. Uiteindelijk slaagde de vrouw in kwestie er zelfs eenvoudigweg in de vergrendeling te openen waarna u zomaar kon weglopen. (npo 1 p. 25; 2 p. 16)

Daarnaast kon u niet verklaren waarom Daesh de moeite deden om met zo vele manschappen u vijf à zes uur verder te brengen, indien ze u ervan verdachten om Daesh een paar dagen eerder verklikt te hebben bij de taliban. U gaf zelf een paar keer aan dat ze u zeker zouden doden. (npo 2 p. 7, 15) Indien ze u werkelijk verdachten van samenwerking met taliban en u verantwoordelijk achtten voor de aanval een paar dagen ervoor, kan de vraag gesteld worden waarom ze u niet meteen iets zouden aandoen, in plaats van u weg te voeren, op te sluiten en enkele vragen te stellen.

Ten slotte kan niet ingezien worden waarom de Gujer vrouw het risico zou nemen om meermaals met u te komen praten en u uiteindelijk te helpen ontsnappen. De vrouw had u gezegd dat Daesh u zeker zouden onthoofden. (npo 3 p. 12, 19) Het feit dat ze u hielp ontsnappen uit een stal die volgens u bovendien haar eigendom was terwijl ze het vermoeden had dat Daesh u wilden onthoofden, is zeer bevreemdend. Immers, wanneer Daesh zouden ontdekken dat u er niet meer bent, zouden ze zich logischerwijze tot de eigenaar van de stal richten, tot haar. Er kan niet ingezien worden waarom ze zichzelf mogelijks in gevaar zou brengen door u te benaderen en helpen ontsnappen.”

In deze benadrukt de Raad nog eens dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. De Raad wijst er hier ook opnieuw op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Verzoeker werd tegen zijn wil meegenomen door Daesh. Er was dus een grote kans dat hij zou willen ontsnappen. Het is daarom onaannemelijk dat Daesh zoveel moeite gedaan zou hebben om verzoeker gevangen te nemen om hem vervolgens alleen achter te laten in een stal. Deze stal werd bovendien ook nog eens zeer slecht bewaakt aangezien de Gujer vrouw meerdere keren bij verzoeker kon langskomen zonder gezien te worden en verzoeker hier ook zonder al te veel moeite uit kon bevrijden. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk waarom de Gujer vrouw zo'n enorm risico zou nemen om hem te helpen ontsnappen louter en alleen om hem een wederdienst te doen. De commissaris-generaal haalt immers terecht aan dat wanneer Daesh zou ontdekken dat verzoeker ontsnapt is, ze zich logischerwijze tot haar zouden richten aangezien zij de eigenaar van de stal was en dus de meest logische verdachte. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de duur van de tocht naar het huis van de Gujer vrouw. Zo verklaarde verzoeker in zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij twee tot drie uur moest wandelen naar het huis van de Gujer vrouw (zie NPO1, p. 22), terwijl hij in zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het vijf tot zes uur wandelen was (zie NPO2, p. 12). Dit alles ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van verzoeker. Dat Daesh zodanig veel moeite zouden doen om verzoeker te ontvoeren en tegen zijn wil vast te houden, doch vervolgens dermate achteloos met de situatie zouden omgaan, dat verzoeker probleemloos en onopgemerkt kon ontsnappen, is niet aannemelijk.

5.1.17. Als laatste gaat verzoeker in op de bedreigingen die zijn familie zouden hebben ontvangen en thans nog steeds zouden ontvangen, zoals verzoeker ter terechtzitting verklaart. De bestreden beslissing merkt echter terecht op dat verzoekers gebrek aan informatie na zijn vertrek uit Afghanistan verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid: *“De bedreigingen naar uw familie toe lijken uit de lucht gegrepen, u legde hier zeer beperkte en volatiële verklaringen over af. U was niet in staat om concreet uit te leggen hoeveel keer de taliban en Daesh waren langsgekomen bij uw familie. Zo zei u dat zowel taliban als Daesh twee à drie keer kwamen na uw vertrek, dat taliban elke dag komt, ook dat u niet exact weet hoe vaak Daesh kwam. (npo 1 p. 28, 29; 2 p. 16, 17, 18) U haalde aan dat u ondertussen al drie jaar in België bent en dat wanneer u met uw vrouw belt, jullie maar over een bepaald aantal zaken praten en er geen tijd is om alles in detail te bespreken. Aangezien u niet in Afghanistan bent, weet u ook niet hoe vaak men nog is langsgekomen. (npo 2 p. 17) Het komt echter allerm minst overtuigend of logisch over dat uw vrouw of oom u niet op de hoogte zouden stellen indien er meer nieuws was over de problemen met de taliban of Daesh of indien ze zelf persoonlijk benaderd en bedreigd werden. Dit zijn elementen die immers direct gelinkt*

zijn aan de problemen die u beweerde gehad te hebben in Afghanistan en die u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst hebben genoopt. In die zin zijn deze elementen bijgevolg relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België en kan niet worden ingezien waarom uw vrouw of oom u hierover niet zouden informeren.”

Aangezien verzoeker zelf aanhaalt dat Daesh en de taliban represailles nemen tegenover familieleden (zie NPO2, p. 17-19), kan worden verwacht dat verzoeker minstens zou informeren of zijn familieleden, ten gevolge van zijn vlucht voor Daesh en de taliban, problemen hebben ondervonden telkens hij contact met hen heeft, ook al is er weinig contact. Verzoeker verklaarde dat zijn vrouw en kinderen nog steeds in hetzelfde huis in hun dorp wonen (zie NPO3, p. 4). Dat zij hier na verzoekers vertrek nog konden verblijven voor de afgelopen drieënhalf jaar, zonder noemenswaardige incidenten, ondergraaft de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

5.1.18. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.19. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of Daesh. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.20. Er dient te worden vastgesteld dat sinds het indienen van verzoekers verzoek om internationale bescherming, en dit blijkt ook uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd nadat de taliban in augustus 2021 de macht overnam. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *“de facto”*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

5.1.21. De Raad wijst er op dat verzoeker driemaal gehoord werd bij het CGVS, namelijk één keer voor de machtsovername (29 juni 2021), één keer kort na de machtsovername (14 september 2021) en dan nog een keer enkele maanden na de machtsovername door de taliban in Afghanistan (16 december 2021). Het stond verzoeker dan ook vrij om alle elementen kenbaar te maken met betrekking tot deze machtsovername door de taliban en de impact hiervan op zijn vluchtrelaas. Verzoeker toont niet aan dat hij niet de mogelijkheid kreeg tijdens twee van de drie persoonlijke onderhouds na de machtsovername op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kon maken over de vraag of verzoeker in aanmerking kwam voor internationale bescherming.

Bovendien wijst de Raad ook op de devolutieve werking van huidig beroep en de daaruit voortvloeiende mogelijkheid voor verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden,

als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker toont niet aan dat deze elementen niet zouden volstaan, opdat hij daadwerkelijk toegang heeft tot de procedures.

De Raad merkt op dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift, bijkomende landeninformatie heeft overgemaakt, evenals een uiteenzetting heeft verschaft over zijn voorgehouden verwestering. *In casu* is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker, ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij de gewijzigde situatie in zijn herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden bij de twee persoonlijke onderhouden bij het CGVS na de machtsovername door de taliban.

5.1.22. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota naar zijn verwestering. Hij stelt dat hij inmiddels drieënhalve jaar in België vertoeft en er ook gelet moet worden op zijn jeugdige leeftijd. Hij gaat in op zijn persoonlijke situatie, ten behoeve waarvan hij verschillende overtuigingsstukken zoals een arbeidsovereenkomst, een schrijven van zijn werkgever, een bewijs van inschrijving bij taallessen en een schrijven van de assistent site manager neerlegt.

5.1.23. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn en evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht, omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.24. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd.

5.1.25. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en het stellen dat hij zich intussen volop aan het integreren is, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 28 september 2023 weliswaar documenten bij, waaruit blijkt dat verzoeker alhier aan het werk is, en tevens ingeschreven is voor taallessen Nederlands. Uit de brief van de assistent site manager blijkt dat hij verzoeker ervaart als iemand die zijn job uitermate goed doet en altijd bereid is iemand te vervangen. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van

waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten bij aanvullende nota van 28 september 2023, doch dat een verdere concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

5.1.26. De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2020, *in casu* amper drieënhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was reeds ruim meerderjarig op het moment dat hij Afghanistan verliet, alwaar hij een vrouw en kinderen heeft, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker ook nog familieleden in Afghanistan heeft, met name zijn vrouw, kinderen en oom, waarmee hij nog contact onderhoudt, zodat kan worden aangenomen dat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

5.1.27. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt.

5.1.28. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "*Guidance Note*" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.29. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.30. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake

is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geveiseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.31. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker verwijst naar het standpunt van NANSEN, dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkt met de situatie in Somalië, ten tijde van het arrest Sufi en Elmi. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn leeftijd en zijn verblijf van drieënhalve jaar in België, een niet-moslimland, waardoor hij als verwesterd zou gepercipieerd worden, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet. Verzoeker concretiseert niet waarom deze persoonlijke omstandigheden, op zich, risicoverhogende elementen betreffen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummer 228 224 van 30 oktober 2019 en met nummer 245 004 van 27 november 2020, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 21 september 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op

alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt..

5.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES

